

TA VẪN LÀ TA... DÙ Ở NGÀY XƯA HAY CẢ NGÀY NAY!...

(Tự Truyện).
(Bài khai bút đầu năm Dương lịch 2021).
□

*Ta tuyệt tích chôn mỗi sâu thiên cổ
Lòng bi thương theo ngày tháng ngu ngơ
Ai tri kỷ mà trần gian giá buốt
Và tin yêu bèo bọt lúc không ngờ*
(thơ Trần Nghi Hoàng)
□

Anh Hồng chơi guitare là đồng nghiệp cũ của anh thời gian ở vũ trường Nha Trang, một con người kiêu ngạo với cá tính đậm thọc nổi bật được đồn đãi nhiều trong giới ca nhạc sĩ Nha Trang. Cái biệt danh Hồng Việt Cộng cũng nảy sinh từ đó.

Giống như tất cả bạn bè cũ của anh, từ những lý do mơ hồ nhỏ nhặt, Hồng Việt Cộng rất ghét tôi và thường lộ rõ mối ác cảm cho tôi trên nhiều mặt. Mỗi đêm, cứ đến phần violon solo là Hồng Việt Cộng lại mở giàn loa khuếch đại với tiếng guitare chạy theo thật lớn. Không khí ban nhạc vì thế mà mất cả hứng thú.

Hẳn nhiên, anh nhìn ra mọi khó chịu này, bắt nguồn từ Hồng Việt Cộng.

Một đêm, trên đường đến Duy Tân, anh từ tốn bảo tôi:

“Anh muốn nhắc cho em nhớ điều này, đa số những tên tự gán cho mình là nghệ sĩ với một chút tài mọn đều thường mang ba tánh xấu như nhau: kiêu căng quá độ, bất phục thiện và tự ái cao bằng ông Trời. Từ nhỏ, em sống trong một gia đình tốt, lớn lên có được môi trường hoạt động thuận tiện nên không hiểu rõ về những tên nghệ sĩ loại này. Em thiếu kinh nghiệm giao thiệp vì nghĩ rằng giới nghệ sĩ thường không phức tạp như thế. Anh không trách em điều gì, nhưng tự trách mình, bởi anh hiểu rõ thằng Hồng là đứa xấu mà không nhắc nhở cho em cẩn thận trong sự giao thiệp với nó.”

Tôi lo ngại sự phiền não của anh.

Anh tiếp:

“Em chỉ nên xem tụi nó như những người có cùng vài giờ làm việc mỗi đêm với mình, xong, ai về nhà nấy, đừng thèm đá động gì đến họ. Nếu có chuyện gì thắc mắc, kể riêng với anh, anh sẽ lấy quyền nhạc trưởng mà giải quyết cho.”

Tôi nói cảm ơn và hứa vâng lời anh.

Từ Hồng Việt Cộng đến Trâm rồi lại Lưu Chánh Quỳnh, tất cả đều ra mặt chống đối và tìm cách phá tôi từng lúc. Khi tôi đàn valse hay boston, Hồng Việt Cộng cứ ra rả cái guitare với âm thanh được mở hết cỡ, chạy ngón theo, cốt để giết tiếng solo của tôi. Thêm điệu trống của Trâm cứ nhồi dồn dập những đoạn thừa thãi trong các bài tango tôi kéo. (Tango là điệu nhạc không cần có trống).

Mãi rồi, tôi không thiết phô diễn những tuyệt kỹ violon của mình và thường bỏ phần solo mỗi lúc nghe tiếng guitare của Hồng Việt Cộng cất lên.

*

* *

Anh vẫn tể nhị như bao giờ. Đã gần ba tháng làm vợ mà tôi vẫn được tuyệt đối yêu chiều như trong những ngày thứ nhất. Ban đêm trước khi ngủ, anh không quên tự tay mang vớ vào chân tôi, không quên nhét chăn quấn sát dưới lưng cho tôi khỏi lạnh. Luôn luôn anh thức giấc sớm đun sẵn ấm nước nóng để tôi tắm sáng. Lúc nào anh cũng tạo được cho tôi cảm nghĩ rằng mình chỉ là đứa bé con để anh khuyên bảo, yêu thương. Những điều này đã đánh thức trong tôi cả một tình cha tôi thiếu thốn từ bé.

Và thật, anh đúng là người cha hơn một người chồng, con người giữ được bước chân và cái tâm hồn lang thang của tôi hơn tất cả. Tôi yêu anh, tôn kính anh. Trong bản chất bay nhảy này, chưa một lần tôi nghĩ đến điều thay đổi. Ba tháng qua, dẫu rằng có những cuộc cãi vã nhỏ và thất vọng chút ít về nhau, nhưng tôi không thể chối rằng, anh là người đàn ông tuyệt diệu, một tấm vé số độc đắc tôi đã may mắn bất ngờ có được trong tay.

Những đêm bàn luận về văn chương, nghệ thuật hay đời sống, chúng tôi cùng nhận ra sự quyến luyến gần gũi giữa hai tâm hồn nhiều hơn nữa. Lắm lúc anh kêu lên:

“Em thông minh quá! Có những vấn đề anh cũng hiểu rõ nhưng không phân tích khúc chiết rành mạch được như em. Nhỏ nhít của anh thật giỏi!”

Lại lúc khác, anh khấn khoản bên tai tôi như một lời van nài dịu ngọt: “Nếu có lần nào mang ý nghĩ chán anh thì xin em hãy nhớ lại những khó khăn ghê gớm chúng mình cùng trải để thương anh và xóa đi những nỗi ấy giùm anh.”

Dù bị bao vây tứ phía, tôi và anh vẫn không mất lòng tin về nhau. Khó thể tự dối rằng, tôi thật lòng chán ngán mỗi khi phải đối diện thái độ lạnh lùng của bạn bè anh, cũng không khỏi run rẩy mỗi lúc có sự xuất hiện của người vợ. Nhưng, trên tất cả, duy nhất vẫn là anh với mọi dịu dàng săn sóc đã giữ tôi lại trên cái dốc suy sụp tâm hồn mà tôi

biết mình đang mang nha vương mắc. Mỗi lần nghĩ về anh, tôi chỉ có thể nhắm nghiền đôi mắt cho mọi hình ảnh giữ nguyên trạng thái êm đềm trong óc và trong tim.

Hàng đêm anh vẫn hỏi: *“Thân thể bé nhỏ này của ai? Đôi bàn tay tài hoa này của ai? Vàng trán thông minh này của ai? Đôi mắt sáng rực này của ai?”*

Luôn luôn tôi vẫn đáp: *“Của anh duy nhất!”*

Anh lại hỏi:

“Của riêng một mình anh?”

Tôi gật:

“Cho đến hết đời!”

Hạnh phúc tuyệt vời nhưng sao mong manh khó tả. Luôn luôn tôi lo sợ nó dễ dàng bay mất. Tôi sống trong sạch như một đứa trẻ, nổi đam mê phiêu bạt như ngừng hẳn, tâm hồn không bận chút xấu xa. Nếu có khi rơi vào trạng thái chán nản vì những sự kiện xảy ra chung quanh thì tiếp liền theo đó là cả một hốt hoảng kinh hãi: *“Tôi sẽ ra sao nếu sau này đã vĩnh viễn mất anh?”*

Những người nhạc sĩ vẫn giữ thái độ thù nghịch. Chỉ duy có anh là nổi bầu vú chống đỡ, vậy mà sao linh cảm rằng rồi cũng sẽ mất khi anh vốn dĩ là con người rất quý bạn. Đêm đêm trong công việc, tôi cố thu mình tránh né những tị hiềm nhỏ nhặt có thể xảy ra hơn nữa. Nhưng càng thu mình bao nhiêu lại càng bị chỉ trích bấy nhiêu. Cả một khối đông nhạc sĩ, ca sĩ, vũ nữ, tài-pán kết lại rình rập tôi trên từng khuyết điểm. Tất cả đều chung luận điệu: sự nổi tiếng của tôi tại Dalat đã biến tôi thành đứa con gái kiêu căng!

Lắm khi tự hỏi, những điều này có phải nảy sinh từ cái định mệnh cô đơn, luôn bị dèm pha bởi những cá tính khác thường nổi bật? Ôi! Phải làm sao mới đúng? Đó là điều tôi vẫn quan tâm trong đời sống. Làm sao để có thể hòa hợp con người mình với tập thể chung quanh mà không bị suy suyển đi cá tính riêng?

Hay, có phải hạnh phúc quá đắt mà tôi thì lại quá nghèo để mua nổi nó? Hoặc giả rằng định mệnh hiu hắt chỉ dành cho những đứa như tôi, nên đâu có muốn trốn chạy, cũng chẳng thể nào thoát ra?

Dalat, thứ Tư ngày 1/1/1975

Mồng Một Tết dương lịch.

Cậu con trai lớn 16 tuổi của anh bỏ nhà theo bạn bè đi Nha Trang từ hai ngày nay; và đó là lý do cho sự cuồng nộ dữ dội của người đàn bà đổ xuống trên tôi trong buổi sáng đầu năm.

Dĩ nhiên tôi chỉ cảm lạnh. Nhưng tự âm thầm, không thể dối mình nổi buồn rầu theo nhận thức: “Không bao giờ anh thoát được tay người đàn bà hung dữ ấy. Vậy, nếu vẫn còn hiện diện trong đời anh, tôi cũng chẳng thể nào được yên thân.”

Buổi chiều, sau khi tiễn anh ra bến xe lam về Nguyễn Hoàng, tâm trạng vô cùng buồn bã, tôi đến quán Tao Đàn ngồi uống cùng Thanh –cô bạn chủ quán—hơn một lít rượu nếp than. Trong cơn ngầy ngà, tôi như tìm thấy lại bản chất hoang dã của mình những ngày tháng cũ. Cái chất tôi say mê ra đi, say mê đường dài, say mê tiếng còi tàu, say mê tiếng động cơ của một chiếc xe đồ phóng vút qua quốc lộ giữa khuya lạng vắng. Cái chất tôi nghệ sĩ, đi tìm hạnh phúc cuộc đời không bằng con đường ràng buộc danh vọng, tiền bạc và luôn cả một mái gia đình ấm áp, mà là bằng sự tự do thênh thang từ tâm hồn cho đến thân xác.

Tất cả mọi nỗi này hiện ra sừng sững trong men rượu như một mời chào thôi thúc. Đồng thời, cũng tự lạ lòng khi nhận biết ra trong tôi còn một con người thứ hai mang bản chất hiền thực, vô cùng xa lạ, nhưng cũng cầm bằng thật nhiều thân thiết. Hai mươi lăm năm, lần đầu tiên trong cuộc tình với anh, bản chất này mới được phát lộ, dấu mờ hồ tưng nét, nhưng không thể chối rằng nó cũng đã làm tôi thực sự say mê.

Vậy mà chiều nay, trong cái nồng nàn của từng sợi rượu thấm sâu vào máu, tôi bỗng “ngộ” ra một nỗi:

“Tôi đã LÀM khi muốn bắt chước bao người đàn bà, khoác lên mình chiếc áo hôn nhân!”

Trở về phòng, nằm say lơ mơ, một chập tôi nghe tiếng chân anh và chị Hải bước đến bên cạnh. Giọng anh buồn phiền thở than nhiều nỗi, và một câu anh nói cùng chị Hải:

“Con bé này chỉ là đứa phiêu bồng, thích la cà các quán café, các nơi chốn vui chơi nhộn nhịp. Nó yêu tôi nhưng trong lòng lúc nào cũng hờm sẵn cái ý nghĩ bứt ra đi. Vì vậy tôi biết rồi có ngày con bé bỏ tôi mà đi thật. Nhưng bà Lan đã làm khi nghĩ rằng nếu tôi mất Thu Vân, tôi sẽ quay về cùng bà ấy. Không bao giờ đâu!”

Tim tôi nhói đau vì ba chữ “bứt ra đi. Nhưng phải nhận rằng anh đã đưa ra một sự thật mà cả anh lẫn tôi đều tránh né mỗi khi gọi nhắc: *“Sẽ có một ngày tôi bứt ra đi!”*

Dalat, thứ Hai ngày 6/1/1975

Chị Hải với vẻ hờn hờ, đến nói cùng chúng tôi:

“Hai người phải cho tôi ăn đầu heo mới được. Bà ấy vừa ra nhà tôi ban chiều, nhờ tôi hỏi Thu Vân xem có chịu về ‘làm em’ bà ấy không?”

Chỉ vậy mà khiến tôi xao động cả đêm. Những điều thuốc cháy sáng đầu môi vẫn không giúp nảy ra cho trí óc điều gì dứt khoát. Tự hỏi, có nên tin vào một con người hung dữ như thế? Có nên tin rằng tính ghen ghê gớm của bà đã dụ đi để đời sống chúng tôi tạm yên sau những đắng cay nhận lãnh từ bà?

Tôi không biết được. Đành phó mặc bến đời trôi giạt.

Dalat, thứ Ba ngày 7/1/1975

Đêm, khi mang vợ vào chân tôi, anh cũng nói tới ý kiến của người đàn bà với nhiều lạ lòng vui thú, rồi kết luận:

“Em đúng là bản lĩnh, nhỏ nhít yếu đuối mà thu phục được cả anh lẫn con cạp cái như bà Lan!”

Tôi hỏi :

“Sao anh chiều chuộng em vậy? Mười tám năm ở với nhau, có bao giờ anh mang vớ vào chân cho chị ấy?”

Anh lắc đầu, tiếng nói dịu dàng pha lẫn buồn bã:

“Ngày xưa anh đem đến cho bà ấy rất nhiều vật chất; ngày nay, đâu còn gì nữa dành lại cho em ngoài tấm tình tha thiết với những sản sóc nhỏ nhoi.”

Hôn lên đôi bàn chân tôi một cách trân trọng, anh thì thầm nhỏ nhỏ:

“Không có người đàn bà nào chiếm hữu và chi phối tâm trí anh hoàn toàn được như em. Em có biết là anh yêu em ghê gớm không?”

.....

Dalat, thứ Bảy ngày 11/1/1975

Lúc 3:00 chiều, người đàn bà đột nhiên xuất hiện trước cửa căn nhà 33 Phan Đình Phùng. Đang nằm trên giường, anh nhồm dậy ngay, ngăn không để cho bà bước vào phòng.

Cứ thế, chân trong chân ngoài, người đàn bà tuôn xối xả những tràng chửi rửa cực kỳ thô tục lên anh. Hàng xóm bu lại chung quanh. Bên trong căn phòng, tôi ngồi rúc trên một xó giường, lắng nghe từng câu chửi, lòng dậy lên những mâu thuẫn, vừa ghê tởm mà muốn rút đi khỏi đời anh ngay lập tức, lại cũng vừa muốn kề cận trong ý nghĩ tự hỏi “18 năm qua, làm sao anh có thể chịu đựng nổi người đàn bà ghê gớm đó?”

Độ gần một tiếng đồng hồ sau, người đàn bà bỏ đi.

Trở vào nhà, nhìn thấy tôi ngồi lặng trong góc xó, anh nói khẽ:

“Bây giờ em muốn thế nào, anh cũng cam chịu. Anh là thằng chồng hèn quá, không bảo vệ được cho vợ mình.”

Tôi không dám nhìn anh, trong óc quay cuồng cái điều luôn luôn nhận thức rất rõ: “Không bao giờ người đàn bà để yên cho đời sống này nếu ngày nào tôi còn hiện diện cạnh anh.”

Nổi xót xa vang dậy trong tim, tôi thu xếp nhanh áo quần sách vở bỏ vào valise.

Anh để mặc tôi hành động mọi sự, ngồi gục đầu nơi sofa, dáng điệu tiêu tụy khổ sở.

Một lúc, anh đứng lên, loạng choạng tiến về phía cái divan đang bật nắp, ngồi bệt xuống đất, hơi chồm nửa thân hình vào trong lòng divan, một tay đưa ra nắm vào cạnh của cái nắp nặng đến hơn 10 ký. Tôi kinh ngạc nhận ra cái ý muốn tự sát của anh, nên giang rộng hai tay, cố sức ngăn anh lại...

Thật lâu...

Tôi nằm gục trên giường, thân xác quá mệt và tâm trí miên man với câu hỏi: “Có phải rằng tôi được sinh ra để chỉ luôn đối đầu với những sóng gió?” Trong cục diện này, chỉ có tôi thôi mới là kẻ phải quyết định mọi việc. “Quyết định cách nào” là điều tôi chưa thể biết, nhưng rõ ràng đâu đó giữa tâm hồn đã thấy manh nha ý muốn thoát đi.

Nửa đêm, trong cơn mơ màng, tôi nghe anh nói:

“Em phải là mãi mãi của anh.”

Và nhận ra nơi cổ mình có những ngón tay dài đang ve vuốt, xiết lại rồi buông lỏng, lại xiết lại thật chắc. Tôi thấy nghẹt thở, cổ rướn người vùng vẫy. Anh vụt buông tay, la to: “Không! Không được! Em không có lỗi gì cả. Phải để anh gánh chịu hết cho em.”

Dalat, Chủ nhật ngày 12/1/1975

Đêm trong dancing, khách thật đông.

Lúc tan việc, ông chủ Duy Tân mời cả ban nhạc ở lại uống champagne cùng nhóm Thiếu tá Phong. Mọi nhạc sĩ đều từ chối, chỉ riêng hai chúng tôi và cô ca sĩ Lan Vi nhận lời.

Cuộc rượu nửa đêm đậm bất ngờ hào hứng. Đại úy Chương nâng ly nói với chúng tôi:

“Ở Dalat, phu nhân anh Ngọc là nhất đó. Xin thành thật ca ngợi!”

Tiểu đoàn Trinh Sát 204 (trước thời 1973 có tên 302) thuộc quyền Thiếu tá Lê Xuân Phong, là một trong những tiểu đoàn thiện chiến nổi tiếng của quân lực VNCH giai đoạn từ 1968-1975.

Đóng căn cứ tại vùng ngoại ô Dalat, sĩ quan và binh lính tiểu đoàn 204 không những chỉ làm cho Việt Cộng e ngại vì các trận đánh dũng cảm của họ, lại còn khiến cư dân Dalat phải xa lánh vì các hành vi ồn ào hung hãn họ gây ra trên những con phố mù sương. Chủ nhân các nhà hàng, quán café, vũ trường đều tỏ ra sợ hãi mỗi lần họ xuất hiện. Báo chí Sài Gòn một thời gán cho họ cái tiếng “kiêu binh”.

Từ lâu nay, sau mỗi lúc hành quân, số đông quân nhân trong tiểu đoàn này vẫn đến Duy Tân khiêu vũ. Đêm nay có dịp nhìn kỹ những người lính nổi tiếng ngang tàng ấy, tôi lại nhận thấy họ rất khả ái lịch sự. Từ Thiếu tá Phong, Đại úy Chương, Thiếu úy Hùng, cho đến từng anh hạ sĩ quan và binh lính... tất cả đều không có chút gì hung hãn như tiếng đồn lan rộng. Đặc biệt Thiếu tá Phong, độ 35 tuổi, người bé nhỏ, khuôn mặt quắc thước, ăn nói mềm mỏng với lính, đã gây được rất nhiều cảm tình trong cả tôi lẫn anh.

Chúng tôi đàn cho họ nhảy, tiếng violon đơn độc nửa khuya hòa lẫn với men champagne ngây ngất sao thật lạ lùng ma ảo.

Có một lúc ngưng đàn, tôi nghe anh nói nhỏ:

“Tôi hôm qua thăng Quỳnh trompette báo nghỉ, tối nay thăng Trâm đánh trống lại báo nghỉ. Ngày mai tới phiên thăng Hồng Việt Cộng. Chúng nó toa rập để cố đánh anh trong kỳ Tết này đây.”

Tôi lo lắng:

“Có phải lỗi tự em?”

Anh vuốt tóc tôi, nói nhẹ:

“Không đâu! Thôi dẹp chúng nó lại, về nhà hẩn tính. Bây giờ mình uống champagne cho ngon. Em không nhớ là bấy lâu mình chỉ uống toàn rượu thuốc bắc thôi sao?”

Đúng là rượu ngon thật. Tôi uống cạn ly của mình để rồi từng ly đưa đến mời anh, anh nhường cả cho tôi, nhìn tôi uống, vẻ thích thú. Cả đám sĩ quan lính tráng loạng choạng khiêu vũ từng cặp đàn ông với nhau trong tiếng violon và piano, âm nhạc và bước chân như chỉ được hướng dẫn bởi những sợi rượu.

Nắm tay tôi, anh hỏi:

“Em có vui không?”

Tôi gật đầu, thành thật:

“Vui lắm anh à!”

Tôi cười với anh và tất cả mọi người, cười bằng men champagne và cũng chính vì lâu nay tôi thiếu hẳn nụ cười.

Từ khi làm vợ anh, tôi phải giữ gìn khép nép quá đáng, làm việc gì cũng chỉ ngại anh phạt ý. Thêm với sự thù hằn của đám bạn anh là nguyên nhân ngăn chặn trong tôi tất cả mọi tiếng cười thật sự. Đêm nay, được dịp uống rượu ngon và nói năng thoải mái, cái bản chất trẻ thơ trong tôi sống lại. Cùng với anh, chúng tôi tạo thành một cặp được quý trọng giữa đám quân nhân nổi tiếng hung hãn. Tình cảm trong tôi quả là phức tạp, lúc nào cũng chỉ là sự biến động khôn nguôi.

1:00 sáng. Cả bọn mười mấy người chất đầy trên chiếc xe jeep do Thiếu tá Phong cầm lái, hát vang rân giữa trời khuya giá lạnh. Tôi ngồi trên đùi anh, nghe vòng tay anh xiết lại thật chắc sau lưng và nghe cơn say đang dâng lên nhẹ nhàng; nhưng hòa nhập chung vào sự giỡn đùa âm ì của mọi người trên chiếc xe chật hẹp, tôi phải thú nhận rằng mình quả thật vui. Niềm vui vô tội tự nhiên mà trong cuộc sống hiện tại với anh, rất hiếm khi tôi tìm thấy.

Vào đến phòng mới là lúc gục hẳn. Tuy nhiên nhớ lại lời báo của Trâm, tôi lo lắng hỏi:

“Có phải vì em mà những người ấy cố tình nghỉ việc? Anh có phiền trách gì em không?”

Anh lắc đầu:

“Không đâu! Họ nghỉ là tự họ muốn nghỉ chứ chẳng phải tại em. Anh cóc cần bắt cứ ai! Chỉ cần em! Ngày nào còn có em, ngày ấy anh còn lướt thắng được mọi nỗi.”

Dalat, thứ Hai ngày 13/1/1975

(Khi phải viết lại những ngày u ám này, lòng tôi sao thật đau. Tuy nhiên không thể không viết khi tôi tôn trọng sự thật và lại cũng chẳng biết tâm sự cùng ai ngoài tập nhật ký.)

Buổi sáng sau đêm say rượu champagne, tôi vô cùng bức rức khi nhớ lại chuyện "hai người nhạc sĩ mới vừa xin thôi việc" sắp đưa chúng tôi vào những bước khó khăn lớn.

Tôi cũng biết trọn đêm trước, anh không ngủ, chỉ nằm hút thuốc lá liên miên.

Lúc 12 giờ trưa hôm sau, tôi lặng lẽ tìm ra quán Thanh Trà gặp cả ba anh Hồng, Trâm, Quỳnh. Tôi nói:

“Tôi biết các anh ai cũng đều thù ghét tôi nhưng rất quý anh Ngọc. Vậy lý do nghỉ việc chỉ phát xuất từ lòng thù ghét ấy mà ra. Hôm nay đến gặp các anh, tôi chỉ muốn nói với các anh một điều rằng 'tôi bằng lòng rời bỏ Duy Tân,

nhưng đổi lại, xin các anh tiếp tục làm việc với anh ấy trong dịp Tết sắp đến'. Anh ấy có cả một gánh nặng sau lưng, thật đáng tội hơn tôi nhiều lắm.”

Lưu Chánh Quỳnh kêu lên, điệu thành thật:

“Không có Thu Vân, anh Ngọc không còn hứng thú đánh đàn!”

Tôi nghe xúc động trước tình cảm thành thật của người nhạc sĩ Trung Hoa.

Cá nhân Trâm (tay trống) không nói gì.

Riêng Hồng Việt Cộng lại đứng dưng bày tỏ:

“Nếu điều ấy tự tâm anh Ngọc muốn thì ở địa vị tôi là thằng Quỳnh thằng Trâm, tôi sẽ xét lại. Bằng như cô Thu Vân nói thì cũng vô ích.”

Trở về nhà, không chối được với sự tra gạn của anh, tôi đành kể hết câu chuyện. Anh giận dữ la to:

“Anh cóc cần bọn chúng nó! Chính thằng Hồng là cái thằng mưu mô xảo quyệt, đạo diễn tất cả vụ này. Chúng âm mưu đánh mình trong dịp Tết. Nhưng anh khẳng định, nếu cần đổi trọn ban nhạc để giữ một mình em, anh cũng bằng lòng. Thằng Hồng chưa chính thức xin nghỉ, nhưng tối nay anh sẽ bảo cho nó nghỉ luôn.”

Và anh kết thúc câu chuyện:

“Bà Tổng thống Kennedy trong một cuộc phỏng vấn của báo chí, đã nói rằng: ‘Làm vợ một vị tổng thống, thật chẳng có gì sung sướng!’”

Ồi! Tôi cảm ơn anh thật nhiều ở sự thông cảm cặn kẽ nỗi cô đơn trong định mệnh tôi; và chỉ đó mới là điều duy nhất tôi trông đợi trên hết nơi một người đàn ông, một người chồng.

Những ngày kế tiếp thật bơ phờ mệt mỏi, từng giây phút chúng tôi trực điện thoại, liên lạc về Sài Gòn để tìm nhạc sĩ thế vào chỗ trống bất ngờ trong dịp Tết Nguyên Đán sắp đến. Người đàn bà cũng được anh sai phái đi Sài Gòn tìm thêm ca sĩ.

Riêng với tôi, anh nói:

“Anh không thể rời Dalat lúc này, chúng nó sẽ phá hỏng hết. Cả em cũng vậy. Mình cần phải bình tĩnh không để chúng nó biết mình đang mưu tính điều gì.”

Tôi chia sẻ với anh từng phút khó khăn, lại nhận ra rằng anh đúng thật là một người có tài chỉ huy và xoay sở trên nghề nghiệp.

Một buổi sáng, chị Hải đến thăm, anh đã nói với chị:

“Chúng nó cố quất với ý đồ buộc tôi đánh đổi Thu Vân. Nhưng không phải vì Thu Vân là vợ tôi mà tôi nói, Hải nhìn xem trong bằng ấy nhạc sĩ ở Duy Tân, kể cả tôi, ai sáng giá cho bằng Thu Vân để tôi phải chọn lựa?”

Thời gian này, hầu như chúng tôi không còn chút thì giờ cho riêng nhau, tất cả chỉ là công việc chiếm hữu, tâm trạng luôn luôn dự phòng những thất bại giờ chót.

Nhiều lần anh tỏ ra cáu kỉnh bực bội và cũng nhiều lần tôi cố gắng hết lòng để tránh thêm những đổ vỡ.

Tại sao lại dùng chữ “đỏ võ”, tôi cũng không biết. Chỉ linh cảm một điều ghê gớm đang sắp đưa đến cho hai chúng tôi.

Đứa con trai 15 tuổi, tay trống phụ trong ban nhạc, cũng thật là vấn đề nhức óc. Nó lạt lẽo, xa cách lạnh lùng trong thái độ đến khiến tôi ngao ngán. Từ những ngày đầu yêu anh, tôi đã tiên liệu tất cả những khó khăn hôm nay. Vậy mà bây giờ này, hơn một lần tôi tự hỏi: “Liệu tôi có đang được hạnh phúc không bên một người chồng thường xuyên nhăn nhó vì công việc; sau lưng lại rình rập từng giờ từng phút hình ảnh hung dữ của người đàn bà và nỗi khó chịu của các đứa con anh? Liệu tôi có hạnh phúc không khi chung quanh đám đồng nghiệp chỉ gặp toàn kẻ oán thù ganh ghét? Và phải chăng đây thật sự là hạnh phúc tôi đi tìm, hay chỉ là ảo ảnh hạnh phúc, điều nảy sinh từ cá tính ngạo mạn ưa thách đố Định Mệnh trong bản chất tôi?”

....

Dalat, cuối tháng 1/1975

Từ mấy lúc sau này, nhóm Thiếu tá Phong và Đại úy Chương đến Duy Tân thường xuyên hơn. Tất cả đám họ đều tỏ ra hâm mộ tôi đặc biệt. Thêm có một chuẩn úy trẻ tên Phạm Hùng, em ruột ký giả chiến trường Phạm Huân, một đêm gửi giấy nhờ người bồi bàn mang lên, yêu cầu tôi cho nghe bản Sombre Dimanche.

Từ bản nhạc này mà cả một đỏ võ bi thảm đưa đến trong cuộc sống chúng tôi. Nguyên nhân vì đâu xa anh, tôi cũng không thể hiểu được cho cận kề. Chỉ tự mình an ủi rằng sự việc đến hồi như thế thì phải như thế, có loay hoay cách nào cũng chẳng làm sao xoay chuyển được vận mệnh đau thương.

[Mỗi khi phải nhớ lại thời kỳ đau buồn này, cứ đến giai đoạn cuối tháng 1/1975 là tôi lại quên khuấy đi nhiều chi tiết mà chẳng hiểu tại sao? Có lẽ nỗi đau thương rộng lớn quá đâm thành mịt mù trí óc? Hay có lẽ thời gian này, tôi uống nhiều thuốc ngủ quá, mọi hình ảnh vì thế khó thể tập trung sâu sắc giữa ký ức tôi?]

Thời gian cuối tháng 1/1975, anh đau yếu liên miên, lúc nào trên khuôn mặt cũng biểu tỏ một nỗi khó khăn bấn găt. Cũng chính thời gian này, tôi được tán tụng thật nhiều từ giới khách đàn ông trong dancing.

25 tuổi, tôi trông nhỏ như một cô gái 22, thân hình mảnh mai, tóc rối ngang lưng, đôi mắt to đen và sâu hun hút. Nhiều lần được nghe chị ca sĩ Diệu Thư kể lại các lời phê bình của khách: “Mắt Thu Vân sáng rực như mắt một con báo nhưng lại buồn hơn mắt một con nai.”

Hằng đêm, dưới ánh đèn sân khấu, với cây violon nhỏ nhắn, tôi tự tạo cho mình một thế đứng độc đáo. Một mẫu “liêu trai cô độc” như anh từng khen ngợi. Tiếng violon truyền cảm lại là cái đích chú tâm hơn cả cho nhiều vị khách. Một lần Thiếu tá Quí, một người bạn anh, nhận xét:

“Đang say ngất ngư mà vào Duy Tân nghe Thu Vân đàn, tỉnh ngay cơn rượu vì bàng hoàng quá.”

Cũng một lần, chị Hồng vũ nữ nói riêng với tôi:

“Tiếng đàn Thu Vân thật là ma quái, ông khách nào nghe cũng phải ngơ ngẩn!”

Trước lời này, tôi đáp:

“Em chỉ mong được các chị và các nhạc sĩ làm chung dành cho tình cảm, chứ còn những người khách, đến rồi đi, tặng khen không ích lợi mà chỉ có hại cho em.”

Hai cái hại tôi muốn đề cập chính là “đồng nghiệp ganh ghét” và “lòng ghen quá độ” của anh. Hằng đêm, anh để ý từng chút cử chỉ, lời nói tôi đối với bất kỳ ai. Thì sự việc do đâu đưa đến tan vỡ, giờ phút này tôi vẫn chẳng thể nào tự mình phán xét cho được rõ ràng.

□

Bình luận:

Xuân Mai, Paris.

TA VẪN LÀ TA...

Ta vẫn là ta... Thật thế! Người nghệ sĩ với cuộc đời bao thống khổ đau thương chỉ tồn tại nhờ nghệ thuật, vì nghệ thuật... làm sao có thể mất đi những gì đã tạo ra chính con người họ? Tâm hồn người nghệ sĩ thật và đẹp như cõi thiên nhiên (là) điều cao quý nhất trong vũ trụ và cuộc đời quá nhiều giả tạo này.

Tám ảnh dĩ vãng gây xúc động quá chị ạ.

Khai bút đầu năm thế này thì suốt năm sẽ có nhiều hứa hẹn rồi đấy chị ơi.

□